

Република Србија
УПРАВНИ СУД
19 У 14706/14
15.10.2015.године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Цакула, председника већа, Радојке Маринковић и Стева Ђурановића, чланова већа, са судским саветником Михајлом Ралићем, записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца З. Б. из К., Република М., са боравиштем у Н. С., ... број, кога заступају пуномоћници Г. П. и Д. М., адвокати из Б. ул. број, против решења Комисије за азил бројод 02.10.2014. године, у предмету азила, у нејавној седници већа, одржаној дана 15.10.2015.године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Комисије за азил број од 02.10.2014. године и предмет **ВРАЋА** надлежном органу на поновно одлучивање.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је као неоснована жалба З. Б. држављанина Републике М., од оца С. и мајке Л., рођеног године у К., Република М., изјављена против решења број: од 04.07.2014. године, које је донело Министарство унутрашњих послова Републике Србије, Одсек за азил, којим је одбачен његов захтев за азил у Републици Србији и обавезан да, уколико нема други основ за боравак на територији Републике Србије, исту напусти у року од 15 дана од дана правноснажности тог решења.

Тужбом поднетом овом суду дана 17.11.2014. године, која је допуњена поднеском поднетим 21.08.2015.године, тужилац оспорава законитост решења туженог органа због неправилне примене закона, непотпуно и нетачно утврђеног чињеничног стања, што је из утврђених чињеница изведен неправилан закључак у погледу чињеничног стања и на основу таквих закључака погрешно примењен закон, у смислу члана 24. став 1. тачка 1. и 4. Закона о управним споровима. У тужби, тужилац наводи да је пре доношења првостепене одлуке овлашћени службеник Канцеларије за азил извршио саслушање тужиоца у просторијама Окружног затвора у Н. С. дана 21.05.2014. године и сачинио је записник на основу усмено добијених информација, са великим бројем детаља и чињеница у вези са поднетим захтевом тужиоца за азил и ситуацијом у којој се тужилац налази. Указује да је у поступку изнео низ чињеница које говоре директно о угрожавању сигурности и у крајњој мери и живота тужиоца, уколико буде протеран из Републике Србије, те је у том смислу навео да је бивао и физички нападан и повређиван, да је из политичких разлога био притваран, да му је намонтирано неколико судских поступака и неоснованих кривичних пријава, да је био онемогућен на разне начине да се запосли и обезбеди себи и својој породици егзистенцију и слично, а све због његовог новинарског рада и писања о криминалним активностима извршне власти и владајуће политичке структуре, те је трпео константан притисак са многих страна коме се одупирао и који је превазилазио некако до

2009. године, када је одлучио да се пресели у Републику Србију због своје безбедности и безбедности своје породице. Истиче да се увидом у садржину наведеног записника несумњиво може закључити да је тужилац своју земљу порекла напустио из искључиво безбедоносних разлога, а потом и егзистенцијалних и породичних, те да је нејасно на основу којих то чињеница и разлога и из којих побуда је првостепени орган извео закључак да тужилац није доказао да његова земља порекла није сигурна за њега. Наводи да се имајући у виду и скорашња дешавања, како политичка, тако и безбедоносна која су везана за Републику М., може закључити да је ова земља, која је стављена на листу сигурних земаља порекла 2009. године, све само не сигурна за тужиоца, а нарочито због тога што су исти они политички фактори који су били претња тужиоцу за време боравка у Републици М., претња и сада. Даље наводи да је првостепени орган своју одлуку засновао на записнику са усмене расправе са тужиоцем у поступку за давање азила, а да није извршио ниједну другу радњу којом би евентуално прибавио неку додатну информацију или документ на основу којих би утврдио одлучне чињенице да је земља порекла тужиоца за тужиоца сигурна, да је првостепени орган извео неправилан закључак у погледу чињеничног стања, а затим и погрешно применио одредбе Закона о азилу, те својом одлуком крши право тужиоца из члана 6. Закона о азилу, које право је засновано на Уставом гарантованим људским правима из чланова 39. и 57. Устава Републике Србије, па се на овај начин крше и ова уставна права тужиоца. Оспорава закључак у погледу чињеничног стања и наводи да је првостепени орган погрешно применио одредбу члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу, с обзиром да се из свих утврђених чињеница може видети да је тужилац успео да докаже своје тврдње и да оправда захтев за азил и да је испунио све услове за добијање азила у Републици Србији. Указује да у прилог чињенице да постоји опасност и претња по безбедност и живот тужиоца је и чињеница да је целокупну породицу преселио из Републике М. у Републику Србију, у Н. С. Наводи да другостепени орган није извео правилан закључак из утврђених чињеница и да погрешно примењује законске одредбе када је одбио жалбу тужиоца као неосновану и да се све што другостепени орган наводи дешавало раније од 2009. године, када је тужилац због опасности које су му претиле непосредно пре преласка у Србију, већ одлучио да напусти Републику М. Предлаже да Управни суд одржи усмену и јавну расправу ради утврђивања чињеничног стања, да спроведе поступак, изведе предложене доказе, уважи тужбу тужиоца и поништи решење туженог у целини и предмет врати туженом органу на поновно одлучивање, или да сам реши ову управну ствар тако што ће донети одлуку којом се даје азил тужиоцу, који акт ће у свему заменити поништен акт. У допуни тужбе поднеском поднетим овом суду дана 21.08.2015. године, тужилац наводи да допуњује тужбу истичући нове чињенице и нове доказе, који су потврда тврдњи тужиоца да би његова безбедност и живот били угржени уколико би се вратио или био изручен Републици М. што би довело до, највероватније погубних последица по живот, здравље и безбедност тужиоца, те предлаже да спроведе поступак и изведе предложене доказе и истиче захтев као у тужби. Указује да се дошло до података и то аудио снимка, у којем се, како то тужилац наводи, чује разговор званичника, односно функционера високог ранга у М., као и до новинских чланака који се односе на овај догађај. Уз наведени поднесак, као докази, достављају се CD, како то тужилац наводи, са аудио снимком разговора Г. Ј. и М. П., оверен превод чланка и оверен превод текста-објаве са сајтова ближе означених у овом поднеску.

Тужени орган у одговору на тужбу је у целости оспорио тужбу, тужбене наводе и захтев тужбе наводећи да је Комисија за азил, поступајући по закону, детаљно размотрила правилно утврђене све релевантне чињенице и доказе, те да је донела законито решење. Оспорава као нетачне наводе тужбе да је решење првостепеног органа од 04.07.2014. године, којом је одбачен захтев тужиоца за азил у Републици Србији у складу са чланом 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу, засновано на нетачно и непотпуно утврђеном чињеничном стању и наводи да тужилац као тражилац азила није током поступка доказао да Република М. није за њега сигурна земља порекла, услед чега би првостепени орган био дужан да испита да ли тражилац азила испуњава услове за признавање права на азил. Наводи да је првостепени орган правилно и потпуно оценио чињенично стање у погледу доказа који се односе на

наводе тужиоца да Република М. није за њега сигурна земља порекла, те је утврђено да је тужилац више пута, по његовом доласку у Републику Србију, легално одлазио и боравио у Републику М. након чега се враћао без проблема, легално у Републику Србију, из чега се може закључити да за тужиоца Република М. није несигурна земља порекла. Указује да су размотрени сви наводи тужиоца, дати током поступка и да је првостепени орган потпуно и правилно утврдио чињенично стање и извео правилан закључак да тужилац као тражилац азила није доказао да Република М. није за њега сигурна земља порекла. Оспорио је наводе тужбе да је првостепени орган на основу неправилног закључка у погледу чињеничног стања погрешно применио одредбе Закона о азилу и навео да је првостепени орган правилно применио одредбу члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу, из ког разлога је неоснован и навод тужбе да су одлукама првостепеног и туженог органа повређена права тужиоца гарантована чланом 39. и 57. Устава Републике Србије и члана 6. Закона о азилу. Предложио је да Управни суд реши спор без одржавања јавне расправе у складу са чланом 33. став 2. Закона о управним споровима и да донесе пресуду којом се тужба тужиоца одбија као неоснована.

Решавајући овај управни спор без одржавања усмене јавне расправе, сагласно одредби члана 33. став 2. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), будући да је, по оцени Управног суда, предмет спора такав да не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања и испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе у складу са одредбама члана 41. став 1. истог закона, суд је оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета ове управне ствари нашао да је тужба основана.

Према образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је првостепени орган правилно, применом одредбе чл. 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу ("Службени гласник РС", бр. 67/09), одбацио захтев за азил који је тражилац азила З. Б., држављанин Републике М., поднео надлежној организационој јединици Министарства унутрашњих послова дана 16.04.2014. године. Наведено, јер се Република М., чији је држављанин тражилац азила, у овом управном спору тужилац, као сигурна земља порекла налази на листи сигурних држава порекла која је утврђена Одлуком о утврђивању листе сигурних држава порекла и сигурних трећих држава ("Службени гласник РС", бр. 67/09), коју је донела Влада Републике Србије и како тужилац није доказао да Република М. за њега није сигурна земља порекла. Према образложењу оспореног решења тужени орган је нашао да је тужилац у току поступка доказао да је у земљи порекла био изложен извесним актима прогона у Републици М., али да се може закључити да Република М. није за тужиоца несигурна земља порекла; с обзиром да је тужилац својим исказом потврдио да су у Републици М., у његовом конкретном случају, деловали системи контроле власти, будући да није морао да трпи последице правноснажних осуда на које је био осуђен. Наведено и с обзиром на утврђене чињенице да је тужилац више пута, по његовом доласку у Републику Србију, легално одлазио и боравио у Републици М., након чега се враћао, без проблема, легално у Републику Србију, при чему тужени орган у образложењу оспореног решења, није дао, оцену од каквог је значаја околност да је тужилац одлазио у Републику М. до 2011. године, а да је захтев за азил поднет 16.04.2014. године.

У образложењу оспореног решења, као ни у образложењу решења првостепеног органа, а како то произлази из списка предмета, нису наведени, уз позивање на прописе, и то појединачно за сваки навод тужиоца у захтеву за азил и са усмене расправе, конкретни разлози за закључак да овим наводима тужилац није доказао да Република М. за њега није сигурна земља. Такође, у образложењу оспореног решења, а што је пропуштено и у образложењу решења првостепеног органа, нису наведени прописи применом којих су цењени наводи тужиоца дати у поступку по захтеву за азил и применом којих прописа је тумачено право на азил у конкретном случају.

Поред наведеног у образложењу оспореног решења нису наведени сви наводи жалбе коју је тужилац изјавио против решења првостепеног органа, и то да је тужилац у

земљи порекла М. био притваран, пребијан, малтретиран и излаган разним притисцима тадашње власти, да је преживео покушај убиства, и да су исти људи и исте политичке партије и струје, које су прогањале тужиоца, и даље на власти у М., те нису дати разлози, уз позивање на прописе, од каквог су значаја ови наводи жалбе за оцену законитости решења првостепеног органа.

Законом о азилу ("Службени гласник РС", бр.109/2007), како је то прописано одредом члана 1., прописују се начела, услови и поступак за добијање и престанак азила као и положај, права и обавезе лица која траже азил и лица којима је признато право на азил у Републици Србији.

Одредбом члана 2. Закона о азилу је одређено значење основних појмова коришћених у овом закону и то одредбом тачке 1. прописано је да је азил право на боравак и заштиту које има странац коме је, на основу одлуке надлежног органа који је одлучивао о његовом захтеву за азил у Републици Србији, одобрено уточиште или други облик заштите предвиђен овим законом, одредбом тачке 6. да је избеглица лице које се, због оправданог страха од прогона због своје расе, пола, језика, вероисповести, националне припадности или припадности некој групи или због својих политичких уверења, не налази у држави свог порекла и није у могућности или због тог страха не жели да се стави под заштиту те државе, као и лице без држављанства које се налази изван државе свог претходног сталног боравка и које не може или због тог страха не жели да се врати у ту државу и одредбом тачком 7. да је уточиште право на боравак и заштиту које се даје избеглици на територији Републике Србије за кога надлежни орган утврди да је његово страховање од прогона у држави порекла основано.

Одредбом члана 6. Закона о азилу је прописано да ниједно лице не сме бити протерано или враћено против његове воље на територију где би његов живот или слобода били угрожени због његове расе, пола, језика, вероисповести, националности, припадности одређеној друштвеној групи или политичких ставова (став 1.), да одредба става 1. овог члана неће се примењивати на лице за које се основано може сматрати да угрожава безбедност земље или које је правоснажном пресудом осуђено за тешко кривично дело, због чега представља опасност за јавни поредак (став 2.) и да независно од одредби става 2. овог члана ниједно лице не сме бити протерано или против његове воље враћено на територију на којој постоји ризик да ће бити подвргнуто мучењу, нечовечном или понижавајућем поступању или кажњавању (став 3.).

Одредбом члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу је прописано да ће Канцеларија за азил одбацити захтев за азил без испитивања да ли лице које тражи азил испуњава услове за признавање азила, ако утврди да лице које тражи азил може да добије заштиту сигурне државе порекла, осим ако докаже да за њега није сигурна.

Одредбом члана 65. Закона о азилу је прописано да се одредбе овог закона тумаче у складу са Женевском конвенцијом, Протоколом и општеприхваћеним правилима међународног права.

Одредбом чл. 39. став 3. Устава Републике Србије ("Службени гласник РС", бр.98/06) је прописано да се улазак странаца у Републику Србију и боравак у њој уређује законом, да странац може бити протеран само на основу одлуке надлежног органа, у законом предвиђеном поступку и ако му је обезбеђено право жалбе и то само тамо где му не прети прогон због његове расе, пола, вере, националне припадности, држављанства, припадности одређеној друштвеној групи, политичког мишљења или где му не прети озбиљно кршење права зајамчених овим уставом.

Одредбом чл. 57. Устава Републике Србије је прописано да странац који основано страхује од прогона због своје расе, пола, вере, језика, вероисповести, националне припадности или припадности некој групи или због својих политичких уверења, има право на уточиште у Републици Србији (став 1.) и да се поступак за стицање уточишта уређује законом.

Код изнетог и како је одлучивање по захтеву за азил у непосредној вези са остваривањем права тужиоца на заштиту основних људских права и слобода прокламованих

Европском конвенцијом за заштиту људских права и основних слобода и протоколима који су уз конвенцију донети, а који представљају саставне делове правног поретка Републике Србије, по оцени суда из разлога датих у образложењу оспореног решења не произлази, као правилан, закључак туженог да је правилно првостепени орган утврдио да тужилац није доказао да Република М. за њега није сигурна држава порекла, те у вези са тим да је правилно решењем првостепеног органа од 04.07.2014.године, одбачен захтев тужиоца за азил у Републици Србији, правилном применом одредбе члана 33. став 1. тачка 4. Закона о азилу. Стога из разлога датих у образложењу оспореног решења не произлази да су испуњени услови прописани одредбом чл. 230. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/2001 и "Службени гласник РС", бр. 30/2010), на коју одредбу се позвао тужени орган у образложењу оспореног решења, да се оспореним решењем одбије жалба тужиоца, из ког разлога, суд налази да је оспорено решење донето уз повреду правила поступка, прописаних одредбом члана 235., у вези са чланом 199. став 2. Закона о општем управном поступку, на који начин је тужени орган повредио закон на штету тужица.

Полазећи од изнетог и одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да суд решава без одржавања усмене расправе само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања или ако странке изричито на то пристану, Управни суд је нашао да су се у конкретном случају стекли услови за одлучивање о законитости оспореног решења без одржавања усмене расправе. Ово стога што је одлука суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреде правила поступка од стране туженог органа, које су од утицаја на законитост оспореног решења, а које је тужени орган дужан да отклони у поновном поступку одлучивања по жалби, због чега нису испуњени услови из члана 43. став 1. Закона о управним споровима, да суд мериторно реши ову управну ствар, што тужилац тужбом тражи.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је применом одредбе члана 40. став 2. и члана 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву ове пресуде, с тим што ће тужени орган у поновном поступку ценити и наводе тужиоца из допуне тужбе од 21.08.2015.године, а правна схватања и примедбе суда у погледу поступка су обавезни за тужени орган у смислу одредбе члана 69. став 2. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 15.10.2015. године, 19 У14706/14

Записничар
Михајло Ралић,с.р.

Председник већа – судија
Гордана Цакула,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

РС